

שליש בסידרה אחת

עדה פקילוי אמצרים רצתה להתאבד בראותה האניה מתרחקת

עדה פקילוי (24), עולה ממצרים:

מדתי בחדרי ובכיתלי. לא ידעתי אם אלו דמעות או צער, אבל רציתי לפרוק את כל מה שכתובי. אמרתי בנדידה הגדולה מתחר אל הדר, נסרדתי מכל אחד לחוד. אמרתי, אחותי ושני המשרתים הערביים, התרוצצו בין החדרים ברעש גדול, עסקו באריזה אחרונה של המזונות והחבילות. ישבתי ליד הפסנתר ופרטתי את המנגינות שאבא היה אוהב לשמוע בחייו, קטעי אופרה איטלקיים שהזכירו לו את ארץ מולדתו. ליד הפסנתר היתה מונחת תלבושת הבאלט שלי. עטפתי את נעלי הבלרינה בתלבושת השחורה. הרגשתי שאני מוכרחה לקחת אותה אתי.

בחדר הגדול עוד ניכרה המסיבה של ליל אמש, מסיבת הפרידה. כל הידידים שהיו לנו באלכסנדריה באו להיפרד. יהודים, נוצרים ומוסלמים. לא היה הכול בניניהם. גם כהנרה הפרטית שלי היינו נוצרים, יהודים ומוסלמים ביחד. הדת לא הפריעה לנו להתידד. זאת היתה מסיבת פרידה יפה, היא הזכירה לי את המסיבות שביקרתי בהן, בעת שעבדתי בעתון. עבדתי בעתון צרפתי. "לה רפורם אילוסטרה" היה שמו. במשך שלוש שנים היה תפקידי לבקר בכל המסיבות החברתיות הגדולות שנערכו בעיר, ליצג את העתון בקבלות הפנים הרשמיות של דיפלומטים, רוזנים נסיכים ושאר תוארי הכבוד שאפשר עדיין למצאם בין חושבי אלכסנדריה. כמעט ולא כתבתי על מסיבות אלו. אבל למחתי איך לערוך מסיבות כראוי, המסיבה של אתמול יכלה לעזיר על כך.

★ ★ ★

מזונות היו ארוזות כראוי. אמא, אחותי ואני לבשנו את בגדי הדרך. אמא התרגשה מהרגשות כפולה. מלבד רגשות הפרידה מהבית, מהסביבה ומהשכנים, היא עמדה עתה לחזור אל הארץ שלא ראתה אותה 40 שנה. היא היתה צברית. בי פעמה רק הרגשה אחת: רצון עז להיות כבר בלביים, לצאת אל העולם הגדול. רציתי לעזוב את מצרים לא מפני שהיה לי רע בה, הערבים לא הציקו לנו אף פעם, אפילו בימי האיבה הגדולה ביותר עם ישראל.

הנסיעה אל העולם הגדול היתה בשבילי משהו חדש, רציתי כבר להיות בתוך איירה חדשה ונוף אחר. ידידים באו לעזור לנו בדרך אל האויה. היא היתה צריכה להפליג בשעות הצהריים, היום עוד היה לפנינו. הספקתי להציף לעבר בית-הספר הצרפתי הנוצרי בו עברו עלי רוב שנות חיי, להיפרד מזנות האופנה הגדולה שבאותו רחוב, בה עבדתי כדוגמנית בשנה שלפני הנסיעה.

שלחנו את המיטען לנמל ואולי אנו עוד ניגשנו אל הקיטסול האיטלקי, לסדר עמו סדורים אחרונים. היינו בעלי דרכונים איטלקיים וכגמת פנינו היתה איטלית.

הכל נעשה בחפזון, במהירות קדחתנית. אי אפשר היה לחטוף במבטים אפילו, את המראות שרציתי להשאיר בזכרוני. כשהסתתים הכל, נופפנו לשלום ליריבים, מיהרנו להיחחק בין המוני פועלי נמל וסבלים על הרציפים, לעבר האניה בה עמדנו להפליג. קשה היה להתמצא בנמל הגדול. בו עגנו עשרות אניות. שאלנו את אחד השוטרים: "היכן עוגנה איאוליה?"

הוא התכוונן בנו כבאנשים שבאו מהירות. "היא הפליגה לפני שעה בדיוק", אמר.

בצל הפירמידות. טיול הרכיבה לעתיקות מצרים היה לעדה פקילוי, כתבת עתון צרפתי ודוגמנית אופנה מאלכסנדריה, חזית נדירה. זאת היתה הפעם היחידה שיצאה מחוץ לביתה.

א מא מרמה את שערותיה בידיה. כל רכושנו היה כבר על האניה. נשארנו קרחים מפה ומפה: לא היתה לנו דרך חזרה וגם הדרך לחופש היתה סגורה. הייתי נדמה, לא ידעתי מה לעשות. כל הזמן ניקרה במוחי הבעיה, כיצד זה קרה שאיחרנו את האניה בשעה. לבסוף מצאה אחותי את המוצא מן הסבך. היא מיהרה להזעיק את אחד הידידים שטרם הסתלק מה מקום.

תוך דקות מספר נקשר קשר טלפוני עם האניה. שם היתה כבר בלב ים. ניתנה לה הוראה לעזור. עוד בטרם הספקנו להבין מה ש

קרה, כבר היינו בתוך סירת מוטור, שמהרה בעקבות האניה. התרחקנו במהירות מהחוף, מראות הנמל הענקי הלכו וניטשטשו. הסירה התנדנדה על גבי הגלים כאילו היתה קיסם של עץ ואת האניה לא ראינו בכלל. הרגשתי איך קיבתי מתחילה להתהפך בתוך כסני. עמדנו שלוש שנים בסירה אחת, מלבד הנווט היווני, וחשבנו כי הנה בא הקץ. ידעתי שאם לא נשיג את האניה, אין דרך חזרה. אם נחזור שוב לא נוכל לצאת ממצרים. "אני אקפוץ למים!" צעקתי.

לאחר חצי שעה של טיסה בין גלי הים, ראינו לבסוף את

המאורע הגדול בחיי

איך הפכתי לאלוף

רודי רוט, הנוער הזכה - שובר-שיאים בספורט המהיר בעולם

הרגשה בלתי-נעימה בתור מיצג יהודי. כי בבית-ספר זה היה הספורט יותר חשוב מהלימודים. התחלתי לעשות לבד, באין רואים, כל מיני תרגילים של קפיצה, ריצה והתעמלות. בהתחלה, זה היה נורא. בכל נסיון הייתי נופל ונחבט באברי ולא פעם נאלצתי אפילו לשכב כמה ימים. אך הרופא עודד אותי: "איך דבר, רודי. הרגליים שלך מתחזקות", היה נוהג לומר לי. "עוד מעט תוכל להיות אלוף ריצה", הוסיף בחיזוק.

★ ★ ★

כך עברה תקופה. רייתי שמצבי משתפר ו" הצטרפתי לאחת מקבוצות הספורט, קבוצת החתירה. החלה קיבלו אותי רק ב" תור הגאי, מכיון שהייתי רוה ומשקלי היה קטן. אבל לאחר שנה, התחלתי כבר לחתור ואף השתתפתי בתחרויות. לא הנחתי ידי גם מע" נפי ספורט אחרים. שיחקתי בכדורגל ושיחקתי.

בטניס, רצתי מרחקים קצרים וארוכים, שחיתי ואפילו בכדורגל ושיחקתי. לאט לאט נעשו רגלי חזקות וגמישות, עד כי קשה היה להבדיל ביני לבין כל נער אחר. הסיפוק המלא שלי היה רק בכיתה השמינית, בעת שהסירה שלי הגיעה ראשונה בתחרות חתירה בין בתי-הספר והשיגה לבית-ספרי את הנביע. את מישחק הסקוואש ראינו לראשונה בעת לימודי באר-ניברסיטה. המהירות שבו משכה את ליובי. רציתי ללמוד משחק זה. התחלתי מן ההתחלה והתקדמתי שלב שלב במשך שנים, עד שקניתי לי שליטה במישחק. ואז התעורר בי החשק ליצור משהו.

ליהודים באוסטרליה, יש הרבה מועדונים של כל מיני ספורט. קבוצת הכדורגל של הכח מלברון צועדת במקום הראשון בליגה האוסטרלית, ואם כי המועדון הוא יהודי טהור, משחקים בקבוצה כמה גויים טובים. אולם בכל אוסטרליה לא היה שום מועדון של שחקני סקוואש יהודיים. יהודים לא משחקים שם בקבוצות של גויים. החלטתי ליסד מועדון סקוואש יהודי.

★ ★ ★

גי'ואיש ניוס, העתון של יהודי אוסטרליה, הופיעה מודעה קטנה. "כל מי שרוצה להצטרף למועדון סקוואש יהודי, הוזמן עליי לביתי. חשבתי שאולי יבאו כמה בחורים. סוף סוף לא כל אחד משחק בספורט זה כמו בטניס. אבל בערב הראשון כבר לא הספיק המקום בחדר שלי. באו 35 אנשים, כולם צעירים ונלהבים. עוד באותו ערב נוסד המועדון. למרות שהייתי יום הרעיון, הייתי צעיר מדי בכדי להבחר כנשיא. מוניתי למוכיר.

רודי רוט (23), עולה מאוסטרליה:

היחידה הצבאית שהופיעה במועדון הצעירים הנוצרים בירושלים, היתה אולי המזורה בעולם. היא היתה מורכבת מחמישה אנשים, ארבעה סגני אלופים ומפקדם - טוראי בשם רודי רוט. אני הייתי טוראי זה. לא לקרב כדוריי ופרתי, הובלתי אותם כי אם לקרב כדוריי גומי. הייתי הקפטן שלהם במישחק הסקוואש (מתחרו עם ברוש).

★ ★ ★

באוסטרליה, כל אדם הוא ספורטאי. זה משהו מיוחד המאפיין את הארץ. צעירים ומבוגרים עוסקים בספורט במשך כל שעות היממה. בכל מקום שם תלך, תמצא מיגרשי מישחקים ומסלולים. טניס הוא הספורט הלאומי שלהם, כמעט כל ילד לומד להחזיק מחבט. אני עצמי התחלתי לשחק טניס עוד בבית-הספר העממי, בהיותי בן תשע. אבל זה לא הלך לי. קשה היה לי לרוץ, הייתי מתעייף מהר, אפילו בהליכה רגילה הייתי מתקשה.

קנאתי בחברי היכולים לרוץ ולשחק כאחת נפשם, לא הבנתי מה מונע ממני להיות כמוהם. רק בבית שפכתי את כל אשר בלבי, אולם הורי לא יכלו להושיע לי. הצרה היתה עם רגלי, משהו שלא כשורה היה בהן. אמרו לי שאם אתאמץ ואעסוק בספורט יתכן ואתקן את מצבן, אבל לאחר הכשלור נות הראשונים התביישתי לעשות זאת בפומבי. הייתי ה" אומלל בילדים.

★ ★ ★

רק לאחר שסיימתי את בית-הספר העממי, ניתן היה לעשות משהו עבור רגלי. לא חסכו מאמצים, נועצו ברופאים.

נכנסתי לבית-החולים. במשך ששה חודשים נותחו רגלי שש פעמים. כל אותו זמן הייתי מרותק למיטתי, מבלי יכולת להזיז את רגלי. נשאתי את כאבי בדומיה. רקמתי לי חלומות בהם הייתי רואה את עצמי כאלוף ספורט.

אחרי שנה הלכתי לגימנסיה. זאת היתה פגימה של 700 תלמידים. היו ביניהם רק שלושה יהודים. למרות שלא היה שם שום גילוי אנטישמי ואיש לא הזכיר את יהדותי, הרגשתי